



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Enerstar s. r. o. v likvidaci**
sídlem Perucká 2482/7, 120 00 Praha 2
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Janem Vychem
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 18. 1. 2016, č. j. 06906-23/2014-ERU

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví citovaným rozhodnutím předsedkyně Energetického regulačního úřadu (dále též „předsedkyně Úřadu“) zamítla rozklad žalobce a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, č. j. 06906-17/2014-ERU, sp. zn. KO-06906/2014-ERU. *Výrokem I.* tohoto rozhodnutí žalovaný deklaroval, že se žalobce (resp. jeho právní předchůdce - společnost SFW, s.r.o.) dopustil spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), v tehdy platném znění, tím, že při kalkulaci výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 v cenové lokalitě „Kroměříž“ postupoval v rozporu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, když nedodržel podmínky cenového rozhodnutí žalovaného č. 1/2010 ze dne 11. 10. 2010, k cenám tepelné energie, a to konkrétně jednak bod (1.1) uvedeného cenového rozhodnutí, když v položce „Výrobní režie“ neoprávněně zahrnul náklad za zprostředkování prodeje vozu v částce 2.499,66 Kč bez DPH, který nesouvisí s výrobou ani rozvodem tepelné energie, a v položce „Ostatní stálé náklady“ neoprávněně zahrnul daň z převodu nemovitosti přiznanou dne 8. 3. 2011 ve výši 100.500 Kč a daň z převodu nemovitosti přiznanou dne 21. 3. 2011 ve výši 9.378 Kč, které nesouvisí s výrobou ani rozvodem tepelné energie; jednak bod (2.2.1) Přílohy č. 1 uvedeného cenového rozhodnutí ve spojení s bodem (2.2.1) Přílohy cenového rozhodnutí žalovaného č. 7/2008 ze dne 2. 9. 2008, když v položce „Odpisy“ u (ve výroku specifikovaného) majetku pořízeného v roce 2006 a zařazeného do odpisové skupiny č. 4 a č. 5 uplatnil neoprávněně (nad rámec povoleným odpisům) náklady ceně tepelné energie ve výši 976.668 Kč bez DPH. *Výrokem II.* žalovaný uložil žalobci dle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), opatření k nápravě zjištěného protiprávního stavu spočívající v povinnosti žalobce vystavit ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí odběratelům tepelné energie v lokalitě „Kroměříž“ opravné vyúčtování výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 spolu s příslušnou sazbou DPH tak, aby výsledná cena tepelné energie nezahrnovala neoprávněné náklady v celkové výši 1.089.045 Kč bez DPH uvedené ve výroku I. rozhodnutí, a současně v povinnosti doložit splnění této povinnosti žalovanému ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí. *Výrokem III.* pak žalovaný za spáchání správního deliktu uložil žalobci podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pokutu ve výši 1.089.045 Kč splatnou do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. *Výrokem IV.* žalovaný uložil žalobci povinnost uhradit žalovanému paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.
2. Citované rozhodnutí ze dne 15. 10. 2015 bylo v pořadí již druhým rozhodnutím žalovaného v dané věci, neboť první rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, č. j. 06906-7/2014-ERU, sp. zn. KO-06906/2014-ERU, bylo v rozsahu výroku I. až IV. k rozkladu žalobce zrušeno, a to rozhodnutím předsedkyně Úřadu ze dne 29. 6. 2015, č. j. 06906-12/2014-ERU. Předsedkyně Úřadu ve svém zrušujícím rozhodnutí uvedla, že ačkoliv učiněná kontrolní zjištění svědčí pro závěr, že žalobce zahrnoval do ceny tepelné energie odpisy v nepřiměřené výši (což bylo způsobeno krátkou dobou odpisování), způsob, jakým žalovaný k těmto závěrům dospěl a jak vyčíslil výši neoprávněně zahrnutých odpisů, vyplývá z nesprávného výkladu aplikovaných právních předpisů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.), žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce, za použití obdobné argumentace jako ve svém rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, namítá především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro nedostatek důvodů. Žalobce je totiž toho názoru, že se předsedkyně Úřadu v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádala s jeho konkrétními námitkami, vznesenými v jím podaném rozkladu, když místo toho v odůvodnění podala jakýsi teoretický výklad cenotvorby.
5. Co se týče věcných námitek, žalobce předně zpochybňuje závěr žalovaného, že žalobcem stanovená doba odepisování daného majetku byla příliš krátkou a měl mít minimálně délku doby odepisování stanovenou zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Ačkoliv tento závěr dovozuje žalovaný z bodu 2.2.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008, které v odůvodněných případech předepisuje jako minimální dobu odepisování dobu stanovenou dle zákona o daních z příjmů, napadené rozhodnutí zcela postrádá odůvodnění, proč právě nynější případ zčásti opotřeбенého majetku je tím odůvodněným případem ve smyslu citovaného ustanovení. Názor žalovaného i předsedkyně Úřadu, že uvedená výjimka je pro žalobce příznivější, není správný; doba odepisování se tím naopak prodlužuje. Pokud žalovaný i předsedkyně Úřadu při formulaci názoru, že doba odepisování, na základě níž dodavatel určuje výši účetních odpisů, musí odpovídat dlouhodobě obvyklé použitelnosti, odkazují na Český účetní standard č. 708, přičemž sami uznávají, že se uvedený standard na žalobce nevztahuje, stává se jejich argumentace vnitřně rozpornou. Pokud předsedkyně Úřadu současně uvedla, že předchozí cenová rozhodnutí výslovně délku odepisování majetku neregulovala, avšak není důvod se domnívat, že by uvedenou otázku v zásadě pojímala odlišně, tím dle žalobce dovodila, že cenové rozhodnutí, které v rozhodné době nebylo účinné, lze na předmětný případ aplikovat. To je zcela v rozporu se zákazem retroaktivního účinku právních norem.
6. Rozhodnutí žalovaného dle žalobce ani nerespektuje rozdíl mezi účetními a daňovými odpisy. Zatímco v případě daňových odpisů je doba odepisování v případě změny vlastníka majetku přetrhávána a počíná běžet nová doba odepisování, v případě účetních odpisů tomu tak není - doba odepisování je dána dobou použitelnosti majetku a je jeho jednotlivými vlastníky takřkajíc postupně odžívána. Počátek běhu doby odepisování je tedy odlišný. Žalovaný tak na jednu stranu správně konstatuje, že žalobce měl uplatňovat účetní odpisy, nicméně současně počátek doby odepisování posuzuje podle předpisů pro odpisy daňové, což činí jeho argumentaci rozpornou. Doba odepisování podle daňových předpisů (i pokud by její aplikace byla odůvodněna) musí být počítána od okamžiku běhu doby použitelnosti tohoto majetku, tedy od jeho vzniku, resp. uvedení do užívání. Předsedkyně Úřadu se ovšem dle žalobce s tímto dostatečně nevypořádala. Žalobce v této souvislosti rovněž namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když konkrétně nezjistil, od jakého okamžiku počala běžet doba odepisování předmětného majetku žalobce. Nejedná se o den nabytí majetku žalobcem, nýbrž o okamžik zahájení užívání majetku jeho prvním vlastníkem, jak vyplývá z § 56 odst. 1 vyhlášky Ministerstva financí č. 500/2002 Sb. v návaznosti na § 28 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví (dále jen „zákon o

účetnictví“), nicméně tento okamžik ovšem žalovaný nezjistil. Žalovaný zcela mylně uvedl, že předmětný majetek byl před jeho nabytím žalobcem užíván 3 až 5 let, přičemž žalovaný zde měl vycházet z informací od předchozího vlastníka, společnosti Techem spol. s r. o. Pokud jde o datum vzniku (zahájení užívání) předmětného majetku, je na žalovaném, aby jej zjistil. Žalobce ve správním řízení pro ilustraci poukázal na to, že předmětný majetek vznikl mnohem dříve, než byl nabyt žalobcem, ale i společností Techem. Žalobce je proto toho názoru, že postup žalovaného, jenž stanovil dobu použitelnosti majetku na základě doby odepisování stanovené společností Techem, je nezákonný, když ani není postaveno najisto, že právě postup společnosti Techem byl jediný správný.

7. Výrok II. rozhodnutí žalovaného je dle žalobce nepřezkoumatelný, neboť je neurčitý. Žalobci je uloženo provést opravnou kalkulaci, český právní řád ovšem takový pojem nezná. Není tak zřejmé, co má žalobce vykonat. Tvrzení předsedkyně Úřadu, že se tím myslí řádná kalkulace, objasnění nepřineslo. Stejně tak se ve výroku II. nepodává, jakým způsobem má žalobce provést s odběrateli tepelné energie v lokalitě Kroměříž vyúčtování výsledné ceny tepelné energie za rok 2011. Dle napadeného rozhodnutí má žalobce vyúčtovat platby svých odběratelů na základě správně stanovené ceny tepelné energie. Rozhodnutí žalovaného tak ukládá žalobci učinit soukromoprávní jednání vůči odběratelům, což napadené rozhodnutí aprobej, současně však předsedkyně Úřadu uznává, že žalovaný nemá pravomoc zasahovat do soukromoprávních vztahů žalobce a jeho odběratelů. To činí napadené rozhodnutí rovněž vnitřně rozporným.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že jelikož žalobní námitky převážně směřují proti závěrům ohledně neoprávněnosti nákladů v ceně tepelné energie v podobě odpisů majetku, omezil se pouze na tuto problematiku, ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
9. Dle žalovaného je na cenu tepelné energie za rok 2011 nutno aplikovat cenové rozhodnutí č. 7/2008, konkrétně bod 2.2.1 přílohy č. 1, což vyplývá z bodu 2.2.4 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010, které stojí na principu kontinuity ohledně započatého odpisování majetku a zahrnování odpisů do regulovaných cen. Podle bodu 2.2.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008 jsou povolenými odpisy v ceně tepelné energie účetní odpisy provozovaného majetku pro výrobu a rozvod tepelné energie podle zvláštního právního předpisu (zákon o účetnictví), přičemž doba odpisování odpovídá dlouhodobě obvyklé použitelnosti daného majetku, v odůvodněných případech minimálně však době odpisování podle zvláštního právního předpisu (zákon o daních z příjmů). Z uvedeného dle žalovaného vyplývají dvě podstatné skutečnosti: 1) uplatnění doby odpisování podle zákona o daních z příjmů představuje dobu minimální, tj. dobu, po kterou lze zahrnovat do ceny náklady ve formě odpisů, přičemž tato doba nemůže být kratší; a 2) k aplikaci uvedeného způsobu zahrnování nákladů do ceny tepelné energie lze přistoupit v odůvodněných případech, tj. jedná se o výjimku z pravidla. Pro žalobcem provedený výklad proto není dle žalovaného v uvedených předpisech opora.
10. Konkrétní výše účetních odpisů nicméně není nikde stanovena, neboť vychází v zásadě z individuálního posuzování životnosti konkrétního majetku. Konkrétní pravidla pro

zahrnování nákladů do ceny tepelné energie stanoví na základě § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, svými cenovými rozhodnutími Energetický regulační úřad, který pro účely cenotvorby stanoví míru povolených odpisů (tzv. regulační odpisy). Jak vyplývá z bodu 2.2.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008, povolenými odpisy nejsou automaticky odpisy označené za odpisy podle zákona o účetnictví, vedené v účetnictví účetní jednotky, ale takové, které odpovídají dlouhodobé použitelnosti určitého majetku. Hledisko formální zde tedy ustupuje a v případě, že by v rámci cenové kontroly bylo zjištěno, že délka odpisování uvedená v odpisovém účetním plánu kontrolované osoby neodpovídá době použitelnosti tohoto majetku, bylo by možno tyto odpisy v určité míře neuznat. Právní úprava pro rok 2011 (cenové rozhodnutí č. 1/2010), která se nicméně z hlediska předmětných odpisů použije pouze částečně s ohledem na bod 2.2.4 přílohy č. 1 citovaného cenového rozhodnutí, tyto principy ostatně již zakotvuje explicitně, když stanoví i minimální délku odpisování vybraných druhů majetku (což účetní předpisy nečiní), přičemž opětovně podle bodu 2.2.3 přílohy č. 1 uvedeného cenového rozhodnutí stanoví jako minimální délku odpisování délku odpisování daňového (a to výslovně v případě částečného odepsání majetku předchozím provozovatelem). Jedná se o explicitní vyjádření principu, který z předchozí úpravy bylo možno dovodit výkladem, když aplikace výjimky ve smyslu daňového odpisování v souladu s bodem 2.2.1 přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 7/2008 směřovala právě ve vztahu k legitimním možnostem zkrácení doby zahrnování odpisů do ceny.

11. Žalovaný se rovněž vyjádřil k žalobcem opakovaně zdůrazňovanému rozdílu mezi právní úpravou daňových a účetních odpisů. Zásadní rozdíly dle žalovaného spočívají v tom, že výše odpisů daňových, resp. doba daňového odpisování je dána politickým rozhodnutím, u odpisů účetních se vychází z reálné použitelnosti majetku. Rozpouštění nákladů v účetnictví formou účetních odpisů by tedy mělo vycházet z doby, kdy pořízený a odpisovaný majetek přináší výnosy. Odpisy daňové nemusí dobu použitelnosti odpisovaného majetku vůbec reflektovat, přičemž doba daňového odpisování je standardně kratší než doba odpisování účetního. Pro účely cenové regulace je pak nutno zmínit odpisy regulační, tj. povolené odpisy v ceně tepelné energie. Jak uvedla předsedkyně Úřadu v napadeném rozhodnutí, na základě § 19a odst. 1 energetického zákona regulování ceny musí pokrývat účelně vynaložené náklady na výkon licencované činnosti. Taková situace, která by s výše uvedeným ustanovením byla v rozporu, v předmětné věci nenastala. V případě, že by žalobce používal k výkonu licencované činnosti majetek až do přirozeného dovršení jeho životnosti a následně by musel pořídit nový, přičemž vyřazený majetek by ještě nebyl zcela odepsán, bylo by nutno řešit otázku zůstatkové účetní hodnoty majetku, pokud by nebyla pokryta výnosy z věcně usměrňované ceny. V kontrolovaném roce i v době následující žalobce odpisovaný majetek evidentně užíval, jeho životnost neskončila. Lze doplnit, že za užívaný majetek byl žalobci v regulované ceně přiznán výnos odpovídající výši účetního odpisu.
12. Žalovaný v této souvislosti upozorňuje na to, že úprava regulačních odpisů je do jisté míry autonomní, neboť může nastat situace, kdy v účetnictví vede subjekt určité odpisy jakožto účetní, ale z hlediska regulace nebude jejich výše uznána, protože nejsou účetními odpisy z materiálního hlediska, tj. neodpovídají skutečné době použitelnosti těchto aktiv. Tato skutečnost je opět vyjádřena od cenového rozhodnutí č. 1/2010 výslovně stanovením minimálních dob odpisování.

13. Samotné účetní předpisy nestanoví jednoznačný závazný postup při převodu odpisovaného majetku na jinou účetní jednotku, např. ve formě pokračování v odpisování. Obdobnou úpravu lze nalézt u odpisů daňových, které však slouží k jinému účelu. U odpisů účetních by takový postup narážel na existenci oceňovacího rozdílu při převodu majetku, na nějž žalobce poukazuje. Nový odpisovatel vychází z kupní ceny, která bývá navýšena oproti zůstatkové účetní hodnotě majetku v účetnictví předchozího odpisovatele. K tomu došlo i v nynějším případě. Tato skutečnost je zakotvena v § 47 vyhlášky č. 500/2002 Sb. provádějící zákon o účetnictví, nicméně samotný způsob odpisování včetně jeho délky z uvedeného ustanovení dovozovat nelze. Pokud jde o námitku žalobce ohledně nepřípustné aplikace účetních standardů, ty byly použity pouze jako účetní pomůcka vyjadřující určitou obvyklou skutečnost, v daném případě obvyklou dobu používání majetku, která je nějakým způsobem objektivně stanovena, a to způsobem obecně uznávaným. Argumentace účetními předpisy pak byla použita jako doplňující z hlediska toho, jaké doby použitelnosti lze u určitých aktiv objektivně ve standardních případech očekávat, což byla reakce na argumentaci žalobce.
14. K námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvádí, že si na základě žalobcových námitek ve správním řízení vyžádal informace od předchozího provozovatele teplárenských zařízení (společnosti Techem), která poskytla podklady mj. o tom, od kterého data tento majetek odpisovala. Na základě takto zjištěných skutečností byla aplikována výjimka týkající se doby odpisování. Žalobce netvrdil, že by některá z aktiv nabyt jiným způsobem, než od společnosti Techem, či že v těchto podkladech příslušný majetek není uveden. Není zřejmé, proč žalobce zpochybňuje uvedení majetku v daných podkladech. Patrně se dle žalovaného jedná o účelový postup ve snaze zamlžit skutkový stav věci, neboť označení tohoto majetku v podkladech společnosti Techem a v odpisovém plánu žalobce je někdy odlišné.

IV. Omluva z jednání a replika žalobce

15. V písemné omluvě z jednání ze dne 28. 2. 2018 žalobce uvedl, že nadále netrvá na nařízení jednání. K předmětu sporu doplnil, že způsob cenotvorby a přístup k odpisování majetku byl v minulosti z jeho strany vždy stejný a žalovaným nebyl dříve rozporován. Žalobce je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem a na základě aprobujícího stanoviska daňových poradců. Pro dokreslení přístupu žalovaného ke zjišťování skutečností rozhodných pro oprávněnost výše odpisů předložil listinu „*Zápis z průběhu kontroly*“ (která je ovšem součástí správního spisu), ze které je patrné, že kontrola faktického stavu majetku žalobce trvala celých sedm minut, a to pouze v kotelně „PK 2“. V ostatních částech neproběhla fyzická kontrola vůbec. Žalovaný tak neshromáždil dostatek podkladových informací o stavu odpisovaného majetku a zjevně se o to ani nesnažil.

V. Procesní okolnosti řízení

16. Žalobce v žalobě současně požádal soud, aby jeho žalobě přiznal odkladný účinek, a to z důvodu hrozby výkonu žalobou napadeného rozhodnutí, který by pro žalobce znamenal nenahraditelnou újmu v podobě bouracích a likvidačních prací a celkového snížení majetkové hodnoty.

17. Žalovaný k návrhu žalobce sdělil, že přiznání odkladného účinku žalobě ponechává na uvážení soudu a s případným přiznáním odkladného účinku je srozuměn.
18. Usnesením ze dne 17. 3. 2016, č. j. 29 A 23/2016-57, krajský soud žalobě odkladný účinek přiznal.

VI. Posouzení věci soudem

19. Zdejší soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí předsedkyně Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. Zdejší soud nejdříve přistoupil k posouzení námitky žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud jde o nepřezkoumatelnost, jedná se o tak závažnou vadu, že by se jí musel soud zabývat i z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS, dostupný rovněž na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
21. Žalobce namítanou nepřezkoumatelnost spatřoval jednak v tom, že se předsedkyně Úřadu dostatečně nevypořádala se všemi námitkami žalobce, uplatněnými v jím podaném rozkladu, jednak ve způsobu, jakým žalovaný ve výroku II. rozhodnutí vymezil opatření k nápravě, které je žalobce povinen přijmout poté, co byla jím provedená kalkulace ceny tepelné energie za rok 2011 shledána za nezákonnou. S těmito námitkami se ovšem zdejší soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu.
22. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí předsedkyně Úřadu nejedná, neboť z jeho odůvodnění je jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů

dospěla k závěru, že námitky žalobce uplatněné v rozkladu jsou nedůvodné a rozhodnutí žalovaného správné, byť se kriticky vyjádřila k rozsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného, což jej však nečinilo nepřezkoumatelným. Na rozdíl od žalobce je zdejší soud toho názoru, že se předsedkyně Úřadu dostatečně a srozumitelně vypořádala se všemi jím uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a rozhodnutí tak není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, jak tvrdí žalobce. Pokud je tedy rozhodnutí předsedkyně Úřadu ze strany žalobce konkrétně vytýkáno, že obsahuje „*jakýsi teoretický výklad problematiky cenotvorby*“, zdejší soud naopak tento výklad (nikoliv ryze teoretický) považuje za věcný a k projednávané věci relevantní, neboť většina věcných žalobcových námitek, uplatněných v průběhu správního řízení (a koneckonců i v nyní projednávané žalobě), se týká právě otázky nesprávné interpretace příslušných právních předpisů z oblasti regulace cen a jejich aplikace na daný případ.

23. Za nedůvodnou považuje zdejší soud rovněž námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti výroku II. rozhodnutí žalovaného, resp. nedostatečného způsobu vypořádání se s touto námitkou ze strany předsedkyně Úřadu v napadeném rozhodnutí. Jak již bylo výše rekapitulováno, výrokem II. žalovaný uložil žalobci dle § 18 odst. 3 písm. b) energetického zákona „*opatření k nápravě zjištěného protiprávního stavu spočívající v povinnosti žalobce vystavit ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí odběratelům tepelné energie v lokalitě „Kroměříž“ opravné vyúčtování výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 spolu s příslušnou sazbou DPH tak, aby výsledná cena tepelné energie nezahrnovala neoprávněné náklady v celkové výši 1.089.045 Kč bez DPH uvedené ve výroku I. rozhodnutí, a současně v povinnosti doložit splnění této povinnosti žalovanému ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí*“, přičemž zdejší soud se ztotožňuje s názorem předsedkyně Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalovaný stanovením povinnosti žalobci nevybočil z mezí své působnosti i kontrolních pravomocí, vymezených primárně energetickým zákonem (viz § 18 odst. 1), resp. že se nejedná o neurčitý a tedy nezákonný výrok. Účelem uložení opatření ve smyslu citovaného § 18 odst. 3 písm. b) energetického zákona je obecně „*odstranění zjištěného protiprávního stavu*“. Pokud tedy v nyní projednávaném případě byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, tím, že při kalkulaci výsledné ceny tepelné energie za rok 2011 v cenové lokalitě „Kroměříž“ postupoval v rozporu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, tj. nerespektoval závazný postup při kalkulaci ceny (včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny), je zcela logické a opodstatněné, že mu žalovaný uložil povinnost tento protiprávní stav odstranit a opětovně provést kalkulaci, tentokrát již souladnou s citovaným § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, což také odůvodnil. S uvedeným pak souvisí i navazující opatření v podobě „*opravného vyúčtování*“, které je, jak zdůraznila předsedkyně Úřadu v napadeném rozhodnutí, nutno vykládat ve smyslu vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 70/2016 Sb. (ta s účinností od 1. 7. 2016 nahradila předsedkyní Úřadu citovanou vyhlášku č. 210/2011 Sb., nicméně obsahové vymezení daných pojmů zůstalo v podstatě zachováno), kdy „*vyúčtováním*“ je míněno „*vyhodnocení uskutečněných plateb za poskytnuté plnění a celkové výše platby za poskytnuté plnění, na základě kterého se provádí vyrovnání přeplatku nebo nedoplatku*“ [§ 2 písm. a)], a „*opravným vyúčtováním*“ toliko „*vyúčtování kterým se provádí oprava řádného nebo mimořádného vyúčtování*“ [§ 2 písm. d)], přičemž každý obchodník s tepelnou energií, výrobce nebo provozovatel distribuční soustavy je povinen zákazníkovi předložit „*doklad o vyúčtování*“ s obligatorními náležitostmi (§ 3). Námitky

žalobce, že právní řád nezná pojmy „opravná kalkulace“, resp. „opravné vyúčtování“ tudíž považuje zdejší soud za ryze účelové, resp. nepravdivé. Stejně tak je třeba odmítnout názor žalobce, že žalovaný uloženou povinností překročil své pravomoci, jelikož tím zasahuje do soukromoprávních vztahů mezi žalobcem (dodavatelem) a odběrateli. Jak již bylo zmíněno, povinnost dodržovat závazný postup při kalkulaci ceny (zde tepelné energie) a v souladu s tím provádět vyúčtování a předkládat doklady o vyúčtování zákazníkům představují povinnosti, uložené dotčeným subjektům na základě právní úpravy veřejnoprávní povahy, jejichž plnění je kontrolováno a případné neplnění sankcionováno ze strany orgánů veřejné moci. Tak tomu bylo i v případě žalobce, který uvedené povinnosti nesplnil, a proto mu (mimo jiné) bylo uloženo opatření směřující k odstranění tohoto protiprávního stavu. Samotný závazkový vztah mezi žalobcem a jeho zákazníky, který je skutečné soukromoprávní povahy, tímto opatřením přímo dotčen není, byť nelze vyloučit, že v důsledku žalobcem provedeného opravného vyúčtování, bude ze strany jeho zákazníků případně nárokován přeplatek z předloženého vyúčtování. O překročení kontrolních pravomocí ze strany Úřadu by bylo lze uvažovat v případě, že by svým opatřením rovněž stanovil žalobci i povinnost takto vzniklé nároky vypořádat, včetně stanovení konkrétního způsobu vypořádání, což nicméně v daném případě neučinil.

24. Podstatu samotného sporu a věcných námitek žalobce v nyní projednávané věci tvoří jeho nesouhlasná polemika s právním závěrem žalovaného ohledně neoprávněnosti žalobcem zahrnutých nákladů (konkrétně odpisů majetku pořízeného v roce 2006 a zařazeného do odpisové skupiny č. 4 a č. 5) do ceny tepelné energie za rok 2011, čímž se dle žalovaného dopustil spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, dle něhož se *„právnícká nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že sjedná nebo požaduje cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 téhož zákona.“*
25. Žalovaný v uvedeném postupu žalobce shledal rozpor s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, dle něhož spočívá věcné usměrňování cen ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen, přičemž za tyto podmínky výslovně stanoví mimo jiné *„závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny.“* Věcné usměrňování cen tepelné energie je jednou ze zákonných forem cenové regulace a z ústavního hlediska je v určitých mezích přípustné. Ústavní soud při posuzování ústavní konformity míry a forem cenové regulace setrvale vychází ze zásady, že cenová regulace *„nesmí evidentně snížit cenu tak, aby tato vzhledem ke všem prokázaným a nutně vynaloženým nákladům eliminovala možnost alespoň jejich návratnosti.“* [srov. např. nález sp. za. Pl. ÚS 3/2000 ze dne 21. 6. 2000 (N 93/18 SbNU 287; 231/2000 Sb.) či nález sp. zn. I. ÚS 47/05 ze dne 13. 7. 2006 (N 137/42 SbNU 109)]. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty. Předběžná cena tepelné energie uplatňovaná v kalendářním roce vychází z předběžné kalkulace, ve které lze uplatnit pouze předpokládané ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a předpokládané množství tepelné energie v kalendářním roce. Výsledná cena tepelné energie vychází z výsledné kalkulace, která obsahuje skutečně uplatněné ekonomicky oprávněné náklady a odpovídá výnosům za tepelnou energii a skutečnému množství tepelné energie za ukončený kalendářní rok. Limit pro regulaci cen obsahuje rovněž § 19a odst. 1 energetického zákona, jež Úřadu ukládá povinnost postupovat při regulaci cen tak, aby *„pokrývaly ekonomicky oprávněné náklady na zajištění*

spolehlivého, bezpečného a efektivního výkonu licencované činnosti, dále odpisy a přiměřený zisk zajišťující návratnost realizovaných investic do zařízení sloužících k výkonu licencované činnosti a oprávněné náklady na zvyšování energetické účinnosti při výstavbě a provozu přenosové soustavy, přepravní soustavy a distribučních soustav.“ Za ekonomicky oprávněné náklady se považují dle ustanovení § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách náklady na pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží. Ekonomicky neoprávněnými pak budou náklady, které buď vůbec se samotným procesem výroby tepla nesouvisí nebo náklady, které sice s ním přímo či nepřímo souvisí, ale řádný hospodář by je nevynaložil (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, č. j. 2 Afs 109/2007-146).

26. Žalovaný konstatoval, že žalobce ve svém postupu, nerespektujícím § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, konkrétně nedodržel podmínky cenového rozhodnutí žalovaného č. 1/2010, a to bod (2.2.1) Přílohy č. 1 uvedeného cenového rozhodnutí ve spojení s bodem (2.2.1) Přílohy cenového rozhodnutí žalovaného č. 7/2008, dle něhož *„povolenými odpisy v ceně tepelné energie jsou účetní odpisy provozovaného majetku pro výrobu a rozvod tepelné energie podle zvláštního právního předpisu (zákon o účetnictví), přičemž doba odpisování odpovídá dlouhodobě obvyklé použitelnosti daného majetku, v odůvodněných případech minimálně však době odpisování podle zvláštního právního předpisu (zákon o daních z příjmů)“*. Jinými slovy, uvedený bod cenového rozhodnutí vymezuje tzv. regulační odpisy, které jsou z hlediska cenového rozhodnutí povolené pro účely regulace. Do ceny tepelné energie se pak nepromítají odpisy, ale náklady, v daném případě náklady odpovídající hodnotě aktiv, které držitel licence užívá pro výkon licenční činnosti. Podstatou promítnutí nákladů na pořízení majetku držitelem licence, jako tomu je v případě žalobce, je zahrnování účetních odpisů majetku do ceny tepelné energie. Dle žalovaného se jedná o stěžejní princip, používaný v cenových rozhodnutích žalovaného již od cenového rozhodnutí č. 5/2007, které souhrnně představují do určité míry autonomní úpravu tzv. regulačních odpisů, v důsledku čehož může nastat situace, kdy v účetnictví vede subjekt určité odpisy jakožto účetní, ale z hlediska regulace nebude jejich výše uznána, protože nejsou účetními odpisy z materiálního hlediska, tj. neodpovídají skutečné době použitelnosti těchto aktiv.
27. Na rozdíl od výše citovaného prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2015, v případě druhého rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015 již nebylo nadále sporné, jaké cenové rozhodnutí má být na daný případ aplikováno, a stejně tak již nebylo sporným, že se jedná o odpisy účetní, nikoliv daňové, jež se od účetních odpisů v mnohém odlišují. Spornou nicméně zůstala otázka interpretace podmínek, stanovených v cenovém rozhodnutí žalovaného č. 7/2008, při posouzení otázky oprávněnosti žalobcem zahrnutých nákladů (odpisů majetku pořízeného v roce 2006 a zařazeného do odpisové skupiny č. 4 a č. 5) do ceny tepelné energie za rok 2011, a to primárně z hlediska doby trvání jejich odpisu. Žalobce setrvale namítá, že rozhodnutí žalovaného, resp. předsedkyně Úřadu, bylo zatíženo vadou nezákonnosti, pokud byla žalobcem zvolená doba odpisování hodnocena za příliš krátkou, nedopovídající podmínkám stanoveným v cenovém rozhodnutí žalovaného č. 7/2008, dle něhož by doba odpisování měla odpovídat *„dlouhodobě obvyklé*

použitelnosti“ daného majetku, „*v odůvodněných případech minimálně však*“ době odpisování podle zákona o daních z příjmů.

28. Předně žalobce učinil sporným výklad Pojmu „*dlohodobě obvyklé použitelnosti*“ ze strany žalovaného, resp. předsedkyně Úřadu, jenž se dle jeho názoru nepřipustně a na základě použití vnitřně rozporné argumentace opíral o úpravu obsaženou v Českém účetním standardu č. 708, ačkoliv tento není pro žalobce závazný. S touto námitkou se zdejší soud neztotožňuje, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí předsedkyně Úřadu i z rozhodnutí žalovaného zřetelně vyplývá, že na daný případ žalobce nebyla úprava obsažená v Českém účetním standardu č. 708 aplikována, a to s explicitním zdůrazněním toho, že na žalobce (s ohledem na odlišnou povahu účetní jednotky) se nemůže vztahovat. Zde obsažená právní úprava tak byla citována skutečně pouze toliko jako podpůrná argumentace, příklad „účetní pomůcky“ pro vymezení „*standardní*“ či „*obvyklé doby použitelnosti majetku*“. Podpůrné, analogické užití této úpravy, ale kupříkladu i úpravy obsažené ve vyhlášce Energetického regulačního úřadu č. 439/2001 Sb. (kterou se stanoví pravidla pro vedení oddělené evidence tržeb, nákladů a výnosů pro účely regulace a pravidla pro rozdělení nákladů, tržeb a výnosů z vloženého kapitálu v energetice) nebo v cenovém rozhodnutí žalovaného č. 1/2010 (které dokonce výslovně stanoví minimální odpisové sazby vybraných aktiv), bylo v daném případě žádoucí z toho důvodu, že v cenovém rozhodnutí žalovaného č. 7/2008 takové explicitní stanovení odpisových sazeb absentuje, přičemž bylo nezbytné vymezit určité standardy či principy zahrnování účetních odpisů do ceny tepelné energie odpovídající době obvyklé použitelnosti. Na základě tohoto srovnání pak žalovaný dospěl k závěru, který předsedkyně Úřadu svým rozhodnutím aprobovala a který považuje i zdejší soud za správný, že žalobce v daném případě zahrnoval odpisy majetku užívaného k výkonu licencované činnosti v takových sazbách, na jejichž základě byla doba odpisování a zároveň doba promítání nákladů až třikrát kratší než předpokládané doby použitelnosti daného majetku ve smyslu zákona o daních z příjmů či cenového rozhodnutí žalovaného č. 1/2010. Jak se podává ze správního spisu (zejména ze Zprávy o ověření majetku, závazků, nákladů a výnosů společnosti Techem), zatímco předchozí vlastník daného majetku a provozovatel předmětného teplárenského zařízení, společnost Techem, která jej postupně nabývala do vlastnictví mezi lety 2000 až 2003 a od které je žalobce v roce 2006 odkoupil (na základě Smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitým věcem ze dne 2. 10. 2006 a Smlouvy o převodu vlastnictví k movitým věcem ze dne 2. 10. 2006), ve svém odpisovém účetním plánu předpokládala dobu odpisování podstatně delší, než žalobce (např. u stavebních částí kotlen 30 let, zatímco žalobce 15 let; u přírodního potrubí 20 let, zatímco žalobce 10 let; a u nebytových prostor dobu 30 let, zatímco žalobce dokonce 5 let). Z uvedeného lze skutečně učinit závěr, jak to učinil žalovaný i předsedkyně Úřadu, že žalobce stanovil u daného majetku dobu odpisování, na jejímž základě určil výši odpisů zahrnovaných do cen tepelné energie, nepřiměřeně krátkou, která nejen že neodpovídala době obvyklé použitelnosti daného majetku, ale byla výrazně kratší i než doba minimální, odvozená od odpisů daňových dle zákona o daních z příjmů, jak připouští citované ustanovení cenového rozhodnutí žalovaného č. 7/2008.

29. Pokud žalobce v této souvislosti namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně stanovení okamžiku nabytí daného majetku prvním vlastníkem, zdejší soud s touto námitkou nesouhlasí, neboť se ztotožňuje s hodnocením žalovaného i předsedkyně Úřadu,

že žalobce v průběhu správního řízení za tímto účelem nepředložil žádné relevantní důkazy, které by věrohodným způsobem dokládaly jeho tvrzení o „*skutečném stáří daného majetku*“ opravňující ho ke stanovení kratší doby jeho odpisování a které by v konečném důsledku prokázaly zjevně nesprávný postup předchozího vlastníka majetku, společnosti Techem, při tvorbě odpisového účetního plánu, s nímž je postup žalobce ve zřetelném rozporu. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce tvrzenému stáří předmětného majetku by stěžejně odpovídala relativně vysoká pořizovací cena daného majetku, kterou na jeho pořízení vynaložil nejen žalobce, ale před ním i původní vlastník, společnost Techem. Navíc v tomto ohledu není zdejšímu soudu, obdobně jako předsedkyni Úřadu a žalovanému, zcela zřejmý smysl argumentace žalobce, v níž poukazuje na nepřípustné zaměňování účetních a daňových odpisů při stanovení okamžiku počátku doby odpisování ze strany žalovaného, neboť ten musí být stanoven od okamžiku zahájení užívání majetku jeho prvním vlastníkem, jak vyplývá z § 56 odst. 1 vyhlášky Ministerstva financí č. 500/2002 Sb. v návaznosti na § 28 zákona o účetnictví. Předně zdejší soud konstatuje, že uvedené tvrzení žalobce z citovaných ustanovení v žádném případě dovodit nelze, naopak § 28 zákona o účetnictví stanoví povinnost účetním jednotkám „*účtovat a odpisovat v souladu s účetními metodami*“, které konkretizuje citovaný § 56 odst. 1 vyhlášky, dle něhož „*odpisovaný nehmotný a hmotný dlouhodobý majetek nebo jeho části se odpisuje z ocenění stanoveného v § 47, § 61, § 61a a v § 25 a § 27 zákona postupně v průběhu jeho používání*“, přičemž odkazovaný § 47 vyhlášky (nikoliv zákona!) stanoví, že „*součástí ocenění dlouhodobého nehmotného a hmotného majetku nebo jeho části a technického zhodnocení s ohledem na povahu pořizovaného majetku a způsob jeho pořízení do doby stanovené (...) je cena, za kterou byl majetek pořízen*.“ Jinými slovy, příslušná právní úprava týkající se účetních odpisů hovoří o oceňování majetku na základě ceny, za níž byl majetek pořízen a z níž budou následně stanoveny odpisy, nikoliv o účetní zůstatkové ceně, do níž by bylo promítnuto stáří odpisovaného majetku. Žalobcem tvrzené „*pokračování v odpisování*“, kdy „*nedochází k přetržení doby odpisování*“ a kdy počátek doby odpisování se odvíjí od „*okamžiku počátku používání majetku jeho prvním vlastníkem*“ z relevantních právních předpisů nevyplývá, a to ani z jím odkazovaného bodu 5.3.3. Českého účetního standardu č. 708, jehož použitelnost na tento případ žalobce v jiné své námitce nadto sám zpochybnil. Naopak v bodu 5.3.4. Českého účetního standardu č. 708 je stanoveno, že „*v případě nově pořízeného použitého dlouhodobého majetku účetní jednotka sestaví odpisový plán pro zbývající předpokládanou dobu používání, která musí odpovídat stanovené době používání v dané účetní odpisové skupině. V takto sestaveném odpisovém plánu účetní jednotka nezobrazuje předchozí dobu používání majetku*.“ Z toho důvodu proto nelze ani žalovanému klást za vinu, že sám *ex officio* nevyhledával důkazy a neprováděl šetření za účelem stanovení okamžiku „*počátku používání daného majetku jeho prvním vlastníkem*“, jak namítá žalobce.

30. Racionalitu zdejší soud do jisté míry postrádá rovněž u námitky žalobce, v níž polemizuje s aplikací výjimky, předvídané v citovaném ustanovení cenového rozhodnutí žalovaného č. 7/2008, dle níž může „*v odůvodněných případech*“ doba odpisování majetku odpovídat jiné době, než době obvyklé použitelnosti majetku, musí však „*minimálně*“ odpovídat době odpisování podle zákona o daních z příjmů. Žalobce totiž zpochybňuje názor, že se jedná o pro něho příznivější úpravu (výjimku), a to navzdory skutečnosti, že z uvedené úpravy je zjevné, že stanovením doby odpisování daného majetku podle zákona o daních z příjmů se může doba odpisu výrazně zkrátit na rozdíl od stanovení doby odpisu odpovídající době obvyklé použitelnosti majetku. Uvedené lze ostatně doložit i na srovnání doby odpisování

daného majetku podle zákona o daních z příjmů, kterou vymezil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, s vymezením doby obvyklé použitelnosti daného majetku, jakou stanoví kupříkladu cenové rozhodnutí žalovaného č. 1/2010 v bodu 2.2.2, které operuje s delšími odpisovými sazbami u jednotlivých druhů majetku. Žalobce toto své hodnocení dle zdejšího soudu patrně dovozuje ze srovnání jím stanovené doby odpisů daného majetku s dobou odpovídající době odpisování daného majetku podle zákona o daních z příjmů, kdy žalobcem stanovená doba je skutečně o poznání kratší a tedy pro něho „příznivější“, nicméně jejím stanovením žalobce porušil postup předvídaný v § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách a podmínky v cenovém rozhodnutí žalovaného č. 7/2008, neboť minimální možnou dobou odpisu daného majetku je doba odpovídající době odpisování podle zákona o daních z příjmů, nikoliv kratší, a to navíc pouze toliko „v odůvodněných případech“.

31. Za tento odůvodněný případ žalovaný shledal i případ žalobce, s čímž ovšem žalobce paradoxně rovněž polemizuje, neboť má za to, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč zrovna v nynějším případě lze uplatnit onu výjimku. Ačkoliv je možné v tomto ohledu do určité míry přisvědčit žalobci, že odůvodnění tohoto postupu ze strany žalovaného bylo velmi strohé, tento nedostatek dle zdejšího soudu odstraňuje předsedkyně Úřadu v žalobou napadeném rozhodnutí. V něm je tento zvolený postup odůvodněn především skutečností, že v případě žalobcem odpisovaného majetku se jednalo o majetek použitý, přičemž uplatnění dané výjimky má smysl právě tehdy, pokud by vedla k rychlejšímu zahrnutí nákladů do ceny tepelné energie, tzn. při funkční vazbě účetních odpisů majetku na výnosy z tohoto majetku plynoucí by měla být tato výjimka aplikována tehdy, pokud tento majetek bude přinášet výnosy po kratší dobu, než je doba jeho správného účetního odpisování. Nadto z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že k aplikaci dané výjimky, pro žalobce ve výše uvedeném smyslu nepochybně příznivější, bylo přistoupeno i s ohledem na specifické okolnosti projednávaného případu, které vyvolávaly určité pochybnosti nad zvolenou interpretací a aplikací příslušných právních předpisů. Lze tak konstatovat, že žalovaný svým postupem implicitně respektoval zásadu *in dubio pro mitius* (příp. *in dubio pro liberatate*), která orgánům veřejné moci ukládá povinnost v případě pochybností vyvolaných nejednoznačnou právní úpravou, umožňující vícero výkladů, volit vždy takový postup a výklad, který je pro dotčený subjekt a jeho práva příznivější.
32. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, za což mu byla podle § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1.089.045 Kč, přistoupil zdejší soud (nad rámec žalobních námitek) jednak k posouzení otázky, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (ve smyslu závěrů přijatých v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS), jednak k hodnocení přiměřenosti uložené pokuty. Ve vztahu k první otázce soud, po prostudování změn v relevantní právní úpravě, dospěl k závěru, že v mezidobí nedošlo k přijetí příznivější právní úpravy pro žalobce, byť dotčené ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách doznalo s účinností od 1. 7. 2017 změny (v důsledku přijetí zákona č. 183/2017 Sb.), nicméně se jednalo pouze toliko o formulační změny v jeho návěti v důsledku sjednocení dosud roztržštěné právní úpravy odpovědnosti za správní delikty fyzických osob, právnických a podnikajících fyzických osob; totéž v podstatě platí i u navazujícího sankčního ustanovení § 16 odst. 4 zákona o cenách, přičemž podle

současného znění: „za přestupek lze uložit pokutu ... b) ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 3 písm. a) nebo odstavce 2 písm. b).“ Za situace, kdy žalovaný žalobci uložil pokutu ve výši 1.089.045 Kč, která odpovídá částce žalobcem neoprávněně navýšené ceny tepelné energie převážně na základě jím stanovených odpisů daného majetku, zdejší soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že se jedná o přiměřenou výši pokuty, neboť se jedná o nejnižší možnou zákonnou sazbu dle citovaného § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, tj. ve výši jednonásobku majetkového prospěchu žalobce.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu